

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: **P. P.**
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Černého 517/13, 182 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2017, č. j. 111402/2015/KUSK-DOP/BOU,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 12. 4. 2017, č. j. 111402/2015/KUSK-DOP/BOU, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9 800 Kč k rukám jeho právního zástupce, Mgr. Václava Voříška.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odeslanou do datové schránky soudu dne 14. 6. 2017, domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2017, č. j. 111402/2015/KUSK-DOP/BOU (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Kladna (dále též jako „správní orgán I. stupně“), ze dne 24. 6. 2015, č. j. DP/825/15-př-MA, a toto rozhodnutí v celém rozsahu potvrdil. Uvedeným rozhodnutím Magistrát města Kladna uložil žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč za spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění zákona

č. 298/2016 Sb. (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se měl dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla F. X dne 25. 2. 2015 v 17:25 hod. v K., ulici Leoše Janáčka, nezajistil, aby při užití tohoto motorového vozidla na pozemní komunikaci byly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem, čímž porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Ve výroku II byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč.

2. Žalobce v podané žalobě předně namítal porušení ustanovení § 125h zákona o silničním provozu, neboť z výzvy nebylo zřejmé, v jakém konkrétním místě mělo dojít k údajnému přestupku, ve výzvě je toliko uvedlo, že k přestupku mělo dojít v K. na ulici Leoše Janáčka, která však měří téměř půl kilometru. Z popisu skutku ve výzvě nebylo možné dovodit, kde vozidlo žalobce stálo, a žalobci tak nebyla dána možnost přezkoumat, zda na takovém místě, nebo alespoň v jeho blízkosti do 5 metrů skutečně byl přechod pro chodce, případně zda zde skutečně byla dopravní značka V13a. Ve výzvě dále není podle žalobce patrné označení přestupku, jehož znaky měl skutek vykazovat, a není z ní ani zřejmé, jakým konkrétním jednáním mělo dojít k nerespektování dopravní značky V13a či zda k porušení došlo v jednočinném či vícečinném souběhu. Podle názoru žalobce předmětná výzva zjevně nevyhovuje ustanovení § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu.
3. Dále žalobce namítal, že se správní orgán I. stupně nevypořádal s námitkami žalobce uvedenými ve vyjádření žalobce doručeném správnímu orgánu I. stupně dne 24. 6. 2015 v 16:41, přestože rozhodnutí bylo vydáno teprve 25. 6. 2015 v 6:53. Je tedy zřejmé, že doručení vyjádření předcházelo vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a proto se měl v rámci odůvodnění rozhodnutí s námitkami žalobce vypořádat. Jelikož tak správní orgán I. stupně neučinil, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce je toho názoru, že měl žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit, což neučinil a v rámci napadeného rozhodnutí pouze uvedl k danému svoje vyjádření. K tomuto žalobce namítá, že žalovaný nebyl oprávněn nahrazovat úvahy správního orgánu I. stupně, s námitkami žalobce se měl vypořádat správní orgán I. stupně. Postupem žalovaného měl být žalobce zkrácen na právu se odvolat. Vzhledem k tomu, že z výroku napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by žalovaný měl rozhodnutí správního orgánu I. stupně v části odůvodnění, nemohlo dojít ani k nápravě nedostatků odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť pouze výroková část rozhodnutí je způsobilá vyvolat právní účinky. Dále k samotným uplatněným námitkám žalobce uvedl, že se s nimi žalovaný žádným způsobem nevypořádal. Žalovaný se pak ani nikterak nevyjádřil k důkazním návrhům, jedná se proto o opomenuté důkazy a porušení práva na spravedlivý proces, neboť bylo porušeno žalobcovo právo na dosažení výsledku svědků.
4. Námitky žalobce směřovaly proti vadám výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně s tím, že je nepřezkoumatelný pro jeho nesrozumitelnost, neboť z něj nevyplývají všechny skutkové okolnosti nezbytné k závěru o vhodnosti zvolené právní kvalifikace, jelikož v něm nejsou uvedena ani všechna právní ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno, konkrétně ustanovení obsahující skutkovou podstatu přestupku, ustanovení obsahující sankční sazbu za přestupek ani ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, které obsahuje pravidla pro výměru sankce. Podle žalobce nelze z výroku dovodit, jaké konkrétní povinnosti řidiče nebo pravidla provozu na pozemních komunikacích byly porušeny ani jakým jednáním k jejich porušení mělo dojít. Z výroku podle žalobce není ani zřejmé, že by se jednalo o porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích nebo povinností řidiče vyplývajících ze silničního zákona, že by bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy nebo že by se jednalo o neoprávněné zastavení nebo stání. Kromě uvedeného žalobce k výroku rozhodnutí namítá, že v něm není dostatečně konkrétně určeno místo spáchání přestupku, neboť z něj nelze dovodit, zda vozidlo žalobce stálo v místě, kde může dojít k porušení tvrzeného dopravního značení.

5. Mimo výše uvedeného žalobce namítal nesprávný odkaz na porušení dopravní značky V13a. Podle žalobce nelze porušení značky V13a řešit jako správní delikt podle § 125f zákona o silničním provozu, neboť se nejedná o neoprávněné zastavení nebo stání, ale o neoprávněné vjetí. Žalobce dále namítá, že v odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně neuvedl, jakým způsobem mělo k nerespektování značky dojít, přičemž pokud by bylo žalobci kladeno za vinu stání vozidla na tomto dopravním značení, není to s ohledem na její zákonný význam protiprávní. V této souvislosti žalobce ještě namítl, že správní orgán I. stupně nedoložil, že by takové značení mělo právní základ v opatření obecné povahy, jak ukládá § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu.
6. Žalobce dále namítal protiústavnost přenášení odpovědnosti a trestu na nevinného provozovatele motorového vozidla, neboť není možné odsoudit a potrestat skutečného pachatele. Skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla, především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, je podle žalobce v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy.
7. Podle žalobce byla správním orgánem I. stupně porušena zásada bezprostřednosti, a tím i jeho právo na spravedlivý proces, neboť správní orgán I. stupně neprovedl řádným způsobem dokazování, protože nenařídil ústní jednání ani neprovedl dokazování mimo ústní jednání, o čemž by žalobce vyrozuměl, a žalobci tak nebylo umožněno účastnit se dokazování.
8. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že veškeré námitky uplatnil žalobce až v rámci podané žaloby, v odvolání nic z tvrzeného neuvedl. Žalovaný posoudil rozhodnutí správního orgánu I. stupně v rozsahu namítaných odvolacích důvodů a shledal soulad rozhodnutí s právními předpisy, přičemž neshledal žádný důvod pro to, že by rozhodnutí bylo nesprávné. K námitce žalobce, že se správní orgán I. stupně nevypořádal s námitkami žalobce ze dne 24. 6. 2015, žalovaný uvedl, že rozhodnutí bylo sepsáno dne 24. 6. 2015 a ke konci pracovní doby bylo předáno k vypravení a vyjádření žalobce bylo doručeno až na konci pracovní doby. Správní orgán I. stupně proto neměl možnost se s ním při vypracování rozhodnutí seznámit. Námitky žalobce se však týkaly pouze popření vzdálenosti 5 m a návrhu výsledku strážníků Městské policie K., přičemž k otázce důkazů se správní orgán I. stupně v rámci odůvodnění svého rozhodnutí vyjádřil. Ohledně námitky žalobce proti dopravnímu značení V13b žalovaný uvedl, že žalobce zcela pomíjí výrok rozhodnutí, který konstatuje vjetí na vodorovnou značku a stání ve vzdálenosti menší než zákonem povolené – tedy vědomé porušení povinnosti řidiče uložené v § 27 odst. 1 zákona o silničním provozu. Pokud je vozidlo žalobce vyfotografované na vodorovném dopravním značení, pak se na něj mohlo dostat pouze jediným způsobem, a to tak, že na něj vjelo vědomě ovládáno řidičem. Dále žalovaný k námitce žalobce o nutnosti prokazovat závaznost dopravního značení uvedl, že je toho názoru, že se v řízení o správních deliktech nemusí podklad pro umístění dopravního značení prokazovat. Pokud jde o tvrzení porušení zásady bezprostřednosti, žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, a uvedl, že shromážděné důkazy a jejich hodnocení jsou dostatečně srozumitelně popsány v rozhodnutí. Dále žalovaný uvedl, že odpovědnost za správní delikt je objektivní. Vyjádřil se i k samotnému skutku s tím, že z pořízené fotodokumentace je podle něj patrné, že vozidlo žalobce stálo na vodorovném dopravním značení V13a (šikmé rovnoběžné čáry) v těsné blízkosti přechodu pro chodce, přičemž z druhé fotografie lze posoudit vzdálenost vozidla od přechodu.
9. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 10. 3. 2015 oznámila Městská policie K. správnímu orgánu I. stupně podezření ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit neznámý pachatel tím, že dne 25. 2. 2015 v 17.25 hod. v K. v ulici Leoše Janáčka stálo vozidlo tov. zn. F., barvy šedé, X, před přechodem pro chodce, čímž bylo porušeno ustanovení § 27 odst. 1 písm. c) a § 4 písm. b) zákona o silničním provozu. Dále bylo toto místo označeno vodorovnou dopravní značkou Šikmé rovnoběžné čáry V 13a, takže bylo porušeno též ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. K oznámení o podezření ze spáchání přestupku byla přiložena fotodokumentace, ze které je zřejmé, že vozidlo tov. zn. F.

M., X, stojí ve vzdálenosti zjevně menší než 5 metrů (vzdálenost je viditelně menší než délka vozidla) od přechodu pro chodce a zároveň stojí na šikmých vodorovných čarách. Dále byla k oznámení přiložena výzva pro nepřítomného pachatele přestupku, která byla podle oznámení zanechána za stěračem vozidla. Z výzvy je patrné, že mělo dojít ke spáchání přestupku nedovoleného stání před přechodem pro chodce a stání na šikmých rovnoběžných čarách, a to v místě středu ulice Leoše Janáčka.

10. Dne 17. 3. 2015 byla žalobci jako provozovateli předmětného vozidla doručena výzva k uhrazení částky určené podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně vyzval žalobce k zaplacení peněžité částky ve výši 300 Kč s odůvodněním, že žalobce je provozovatelem blíže specifikovaného vozidla a podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je povinen zajistit, aby při jeho užívání byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Podle výzvy zjistila hlídka Městské policie K., že dne 25. 2. 2015 v 17:25 hod. v K. v ul. Leoše Janáčka stálo výše blíže specifikované vozidlo ve vzdálenosti kratší než 5 metrů před přechodem pro chodce, čímž byl porušen § 27 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, a dále řidič tohoto vozidla nerespektoval vodorovnou dopravní značku V13a, čímž porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Žalobce byl poučen o právu namísto zaplacení určené částky označit osobu řidiče a o tom, že pokud neuhradí určenou částku nebo nevyužije práva sdělit totožnost řidiče, bude vedeno řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Dne 12. 5. 2015 došlo k odložení věci, neboť se nepodařilo zjistit skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
11. Proti příkazu doručenému žalobci dne 14. 5. 2015, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení v paušální výši 1 000 Kč za skutek spočívající v tom, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití motorového vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem, a tedy naplnil skutkovou podstatu správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, podal žalobce odpor, který blíže neodůvodnil.
12. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 24. 6. 2015 byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, přičemž skutkovou podstatu tohoto deliktu žalobce naplnil porušením ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla F. X dne 25. 2. 2015 v 17:25 hod. v K., ulici Leoše Janáčka, nezajistil, aby při užití tohoto motorového vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a byla mu uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, že blíže neustanovený řidič zaparkoval vozidlo, jehož provozovatelem je žalobce, na přechodu pro chodce nebo ve vzdálenosti kratší než 5 m před ním, čímž porušil ustanovení § 27 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, a dále nerespektoval vodorovnou dopravní značku V13a – šikmé rovnoběžné čáry, čímž porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Ze správního spisu nelze jednoznačně dovodit, kdy bylo toto rozhodnutí vypraveno, neboť neobsahuje příslušnou doložku ve smyslu § 71 odst. 2 písm. e) správního řádu a bezprostředně navazující doručenka ze systému datových schránek s údajem o podání datové zprávy dne 25. 6. 2015 v 6:53:23 hod. obsahuje odlišné číslo jednací, než které je uvedeno na rozhodnutí.
13. Dne 24. 6. 2015 bylo správnímu orgánu I. stupně dodáno do datové schránky vyjádření žalobce, ve kterém popřel, že by zaparkoval blíže než 5 metrů od přechodu pro chodce, a namítl, že příslušníci hlídky Městské policie K. tuto skutečnost nijak neprokázali, tedy nezměřili ověřeným měřidlem vzdálenost, v jaké vozidlo stálo od přechodu, a nelze mít tak za prokázané, že by skutečně stálo v kratší vzdálenosti. Dále žalobce navrhl nařízení ústního jednání, v rámci kterého by byli jako svědci vyslechnuti příslušníci zasahující hlídky Městské policie K., a k důkazům dále navrhl provedení ohledání místa.

14. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce podal odvolání, ve kterém požádal o poskytnutí kopií podstatných částí spisu a stanovení přiměřené lhůty k doplnění odvolání. Správní orgán mu poskytl požadované kopie a stanovil mu lhůtu 14 dnů k doplnění odvolání. Žalobce však ve stanovené lhůtě odvolání nedoplnil.
15. Žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 12. 4. 2017 odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně v celém rozsahu potvrdil. V odůvodnění uvedl, že lze mít za spolehlivě prokázané, že se žalobce správního deliktu dopustil a že porušil ustanovení zákona kladené mu za vinu. Protiprávní jednání žalobce je dostatečně a nepochybně prokázáno důkazy zajištěnými orgány Městské policie K. a provedenými správním orgánem I. stupně. Důkazní materiál byl podle žalovaného dostatečný a přesvědčivý. K vyjádření žalobce ze dne 24. 6. 2015 žalovaný konstatoval, že v daném případě jde o objektivní odpovědnost za splnění povinnosti podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, které je správním deliktem za splnění kumulativních podmínek v podobě porušení pravidel zjištěného automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy nebo neoprávněného zastavení či stání, dále naplnění znaků přestupku [zde šlo o porušení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu] a skutečnosti, že jednání nemělo za následek dopravní nehodu.
16. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 24. 4. 2017, lhůta pro podání žaloby dle § 72 odst. 1 s. ř. s. činí 2 měsíce od doručení rozhodnutí žalobci, poslední den pro podání žaloby bylo tudíž pondělí 26. 6. 2017, přičemž žaloba byla odeslána do datové schránky soudu dne 14. 6. 2017), po vyčerpání opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud proto přistoupil k věcnému projednání žaloby. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba je v části žalobních bodů důvodná.
17. Za nedůvodnou soud považuje námitku žalobce směřující proti porušení § 125h zákona o silničním provozu, námitku nesprávného výkladu dopravní značky V13a, tvrzenou protiústavnost ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a dále tvrzené porušení zásady bezprostřednosti.
18. Podle § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu musí výzva obsahovat popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7.
19. Námitka žalobce směřovala předně proti nedostatečné konkretizaci místa spáchání přestupku. Podle žalobce není z popisu skutku ve výzvě možné dovodit, kde vozidlo žalobce stálo, a žalobci tak nebyla dána možnost přezkoumat, zda na takovém místě nebo alespoň v jeho blízkosti do 5 metrů skutečně byl přechod pro chodce, případně zda tam skutečně byla dopravní značka V 13a.
20. Výrok rozhodnutí o správním deliktu musí být vždy dostatečně specifikován tak, aby dané jednání nemohlo být zaměnitelné s jiným jednáním. Výrok rozhodnutí musí obsahovat údaje obsahující popis skutku s uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková konkretizace skutku je nezbytná pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě. Nedostatečný popis skutku ve výroku nelze nahrazovat přihlédnutím k jeho popisu v odůvodnění rozhodnutí či zohledněním obsahu podkladů rozhodnutí založených ve správním spise (usnesení

rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, publikované pod č. 1546/2008 Sb. NSS.)

21. Soud má za to, že výzva podle § 125h odst. 5 zákona o silničním provozu obsahovala dostatečný popis skutku i s dostatečným vymezením místa spáchání předmětného skutku. Popis skutku tak, jak je uveden ve výzvě, je nezaměnitelný s jiným skutkem.
22. Nejvyšší správní soud se otázkou dostatečného popisu místa spáchání skutku zabýval v souvislosti se správním deliktem nedovoleného parkování, který je obdobný projednávanému správnímu deliktu a závěry Nejvyššího správního soudu lze vztáhnout i na tuto věc. Pro účely podřazení skutku pod skutkovou podstatu nedovoleného parkování je nutné vymezit místo spáchání přestupku tak, aby bylo najisto postaveno, jaký režim parkování byl v místě, kde vozidlo parkovalo. Bylo by proto nedostatečné, pokud by místo spáchání skutku ve správním rozhodnutí bylo vymezeno pouhým odkazem na název ulice, bez současného prokázání ve správním řízení, že ulice obsahovala zpoplatněná stání po celé délce (srov. rozsudek ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 As 249/2016-39). Dostatečná specifikace naplnění znaků přestupku stanovených v zákoně o silničním provozu, jakožto nezbytné součásti vymezení skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla, může být učiněna i odkazem na dopravní značení, které nebylo respektováno, bližší označení nemusí mít formu označení čísla popisného domu, před kterým se správní delikt stal, či GPS souřadnice místa. Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 21. 12. 2016, č. j. 1 As 247/2016-30, konstatoval, že místo spáchání skutku bylo dostatečně určité vymezeno i v případě, že označení ulice v konkrétním městě bylo doplněno slovy, že „*provozované vozidlo ponechal neznámý řidič stát v rozporu se svislou dopravní značkou IP 13b „Parkoviště s parkovacím kotoučem“, když s vozidlem stál na tomto parkovišti.*“ Z vymezení skutku ve výroku bylo zřejmé, jaký režim parkování platil na místě, kde vozidlo stálo. Na základě takového popisu se nelze domnívat, že skutek, o kterém bylo rozhodnuto, mohl spočívat ve stání na nezpoplatněném místě.
23. Obdobná situace jako v zmíněném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nastala i v projednávaném případě. Ve výzvě podle § 125h odst. 5 zákona o silničním provozu bylo uvedeno, že ke správnímu deliktu došlo v K., v ulici Leoše Janáčka, stáním ve vzdálenosti kratší než 5 metrů před přechodem pro chodce, čímž dále řidič nerespektoval vodorovnou dopravní značku Šikmé rovnoběžné čáry V 13a. Z uvedeného je zřejmé, že místo spáchání projednávaného správního deliktu bylo dostatečně konkretizováno, neboť je z výzvy zřejmé, jakou dopravní značku nerespektoval a že stál před přechodem pro chodce.
24. Skutkové okolnosti spáchání správního deliktu tak byly ve výzvě dostatečně specifikovány. Pokud jde o další nedostatky výzvy, konkrétně neoznačení konkrétních přestupků, neuvedení, jakým způsobem došlo k nerespektování dopravní značky V 13a a neuvedení, zda k jednání došlo v jednočinném nebo vícečinném souběhu, soud konstatuje, že výzva obsahuje zákonná ustanovení, která měl řidič daného vozidla porušit [§ 27 odst. 1 písm. c) a § 4 písm. c) zákona o silničním provozu], a je zřejmé, že obě porušil zároveň tím, že stál v místě, kde to není dovoleno. V této části je tak žaloba nedůvodná, neboť výzva podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu obsahovala všechny náležitosti vyžadované zákonem.
25. Dále žalobce brojil proti tomu, že porušení značky V 13a nelze řešit jako správní delikt podle § 125f zákona o silničním provozu, neboť se nejedná o neoprávněné zastavení nebo stání, ale o neoprávněné vjetí. Podle názoru žalobce s ohledem na zákonný význam dané značky není stání na dané značce protiprávním jednáním.
26. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla nezajistí v rozporu s § 10 téhož zákona, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích.
27. Odpovědnost je upravena v § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu tak, že právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud a) porušení pravidel bylo zjištěno

prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.

28. Podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu je každý povinen se při účasti na provozu na pozemních komunikacích řídit světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.
29. Podle § 23 písm. b) vyhlášky č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů vyznačují vodorovné dopravní značky “Šikmé rovnoběžné čáry” V 13a plochu, do které je zakázáno vjíždět nebo nad ni nákladem zasahovat, pokud to není nutné k objíždění, odbočování na místo ležící mimo pozemní komunikaci nebo vjíždění na pozemní komunikaci z místa ležícího mimo pozemní komunikaci; přitom nesmějí být ohroženi ostatní účastníci provozu na pozemních komunikacích.
30. Ze správního spisu, konkrétně z fotografického materiálu, je zřejmé, že řidič vozidla zn. F. X svým jednáním porušil povinnost stanovenou v § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, když se neřídil dopravními značkami, a to konkrétně vodorovnou dopravní značkou V 13a. Skutečnost, že toto značení vymezuje plochu, do které je zakázáno vjíždět nebo nad ni nákladem zasahovat, neznamená, že by na této ploše bylo možné stát. Naopak účelem značky V 13a je zajistit bezpečný a plynulý provoz na pozemních komunikacích tím, že vymezená plocha zůstane volná. Zastavení či stání na této ploše logicky odporuje tomuto účelu. Zakazuje-li značka vjíždění na plochu, tím spíše je na takové ploše zakázáno zastavení či dokonce stání (*argumentum a minori ad maius*).
31. Je tak zjevné, že porušil-li řidič vozidla, jehož provozovatelem je žalobce, povinnost řídit se dopravními značkami tím, že vjel na vodorovnou dopravní značku V 13a a následně na ní parkoval, byla naplněna mimo jiné i podmínka uvedená v § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, protože se jednalo o neoprávněné zastavení a stání. Toto ustanovení nepožaduje, aby zastavení či stání bylo zakázáno pouze na základě konkrétních dopravních značek, proto je možné pod něj zařadit i porušení zákazu stanoveného dopravní značkou V 13a, spočívajícího ve stání na ploše, do níž je zakázáno už jen vjíždět, natož ji dokonce užívat k parkování.
32. V souvislosti s tím dále žalobce namítal, že správní orgán nerozlišil a nijak se nezabýval tím, zda vozidlo žalobce stálo na přechodu pro chodce nebo do 5 metrů od něj. K tomuto soud uvádí, že z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně a napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, že bylo spolehlivě prokázáno, že dané vozidlo stálo ve vzdálenosti zjevně kratší než 5 m před přechodem pro chodce. Na fotografiích z místa činu je to zachyceno zcela zřetelně.
33. Vzhledem k výše uvedenému proto nepovažuje soud námitky žalobce hovořící o nesprávném výkladu dopravní značky V 13a či nedostatečné specifikaci porušení § 27 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu za důvodné.
34. Dále žalobce namítal, že skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla, především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy, upozorňoval na návrh Krajského soudu v Ostravě na zrušení patřičných ustanovení zákona o silničním provozu podaný k Ústavnímu soudu a v souvislosti s tím navrhoval přerušování řízení. Soud v tomto směru konstatuje, že Ústavní soud ČR již o návrhu Krajského soudu v Ostravě rozhodl a nálezem ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, návrh Krajského soudu v Ostravě na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu zamítl.

s odůvodněním, že objektivní odpovědnost provozovatele vozidla za porušení povinností řidiče podle zákona o silničním provozu není protiústavní. V bližších podrobnostech soud odkazuje na výše specifikovaný nálezn Ústavního soudu ČR.

35. Pokud jde o tvrzené porušení zásady bezprostřednosti a práva na spravedlivý proces tím, že správní orgán neprovedl řádným způsobem dokazování, neboť nenařídil ústní jednání ani neprovedl dokazování mimo ústní jednání, o čemž by žalobce vyrozuměl, vyhodnotil soud námitku žalobce taktéž jako nedůvodnou.
36. V souladu s § 49 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání v zákonem stanovených případech, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. V posuzované věci zákon o silničním provozu nestanoví, že při projednávání předmětného správního deliktu má správní orgán povinnost nařídít ústní jednání. Jeho konání nebylo nezbytné ani ke splnění účelu řízení, neboť předmětný skutek byl dostatečně prokázán shromážděnými listinami.
37. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu stojí na závěru, že u správních deliktů není ústní jednání povinnou součástí správního řízení (k tomu podrobněji rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40). Pokud tedy správní orgány rozhodly ve věci bez nařízení ústního jednání za situace, kdy vycházely pouze z písemných podkladů, neporušily čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ani čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Těmito předpisy zaručenému právu na projednání věci v přítomnosti obviněného postačuje možnost jednání před krajským soudem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 56).
38. Správní řád stanoví v § 51 odst. 2, že o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Nejvyšší správní soud však v rozsudku ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012-40, dospěl k závěru, že správní orgán není povinen nařizovat jednání, jde-li o provedení důkazu listinou.
39. Proto správní orgán nepochybil, pokud nenařídil ústní jednání, a nepochybil ani v souvislosti s tím, že o provedení listinných důkazů nevyrozuměl žalobce. Postupoval sice nesprávně, když neučinil o provedení listinných důkazů do spisu záznam tak, jak to vyžaduje § 53 odst. 6 správního řádu, to však soud nepovažuje za takovou vadu řízení, která by sama o sobě způsobila nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť důkaz listinou je specifický v tom, že účastník může zpochybňovat toliko správnost nebo pravost listiny, jejíž obsah je neměnný. Nachází-li se taková listina po celou dobu řízení ve spisu a účastník řízení se s ní může seznámit, nejde o vadu, která by mohla ovlivnit zákonnost řízení ani následného rozhodnutí, neboť účastník řízení nic nebrání ji jakkoli konfrontovat kdykoli v průběhu řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016-53).
40. Jak ovšem uvedl soud výše, žaloba je zčásti důvodná, a to konkrétně žalobní bod namítající vady výroku neobsahujícího odkaz na všechny právní normy, z nichž správní orgán při rozhodování vycházel.
41. Pokud jde o námitku žalobce směřující proti vadám výroku, jenž neobsahuje veškeré použité právní normy, k této problematice se již vyjadřoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, č. 3656/2018 Sb. NSS. Dospěl přitom k závěru, že správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Musí tedy rovněž uvést ustanovení odkazující i ve stejném zákoně obsažená ustanovení odkazovaná, stejně jako musí eventuálně uvést normu blanketní a ustanovení jiného právního předpisu, které na normu blanketní navazuje. Výrok proto musí být formulován tak, aby z něho bylo patrné, jakého správního deliktu (skutkové podstaty) se pachatel dopustil a podle jakého ustanovení právního

předpisu mu byla stanovena správní sankce. Rozšířený senát dále dospěl k závěru, že „pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“

42. Výrokem rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným „ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb. Skutkovou podstatu uvedeného správního deliktu obviněný naplnil porušením ustanovení § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., neboť jako provozovatel motorového vozidla F. s X, dne 25. 02. 2015 v 17:25 hod. v K., ul. Leoše Janáčka, nezajistil, aby při užití tohoto motorového vozidla na pozemní komunikaci byly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem.“
43. Z citovaného výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zřejmé, že obsahuje odkazující normu § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a část z odkazovaných ustanovení, tj. § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu, zbývající část z odkazovaných ustanovení však ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně chybí. Ve výroku by měla být uvedena všechna zákonná ustanovení, tj. § 10 odst. 3, § 125f odst. 1, 2, 3 ve spojení s § 27 odst. 1 písm. c) a § 4 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích. Samotné ustanovení § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu neupravuje, co je neoprávněným zastavením nebo stáním, navíc je podle něj možné právní předpisy porušit i jiným způsobem, proto je nezbytné, aby výrok rozhodnutí obsahoval v projednávaném případě především odkaz na ustanovení § 27 odst. 1 písm. c) a § 4 písm. c) zákona o silničním provozu.
44. Soud zvažoval závažnost pochybení ve výroku rozhodnutí v souladu se závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46. S ohledem na to, že z výroku rozhodnutí není vůbec zřejmé, jakou normu žalobce porušil, a neplyne z ní tedy ani to, že se delikt žalobce týká neoprávněného zastavení nebo stání na přechodu pro chodce a neresppektování konkrétní dopravní značky, dospěl soud k závěru, že se jedná o závažnou procesní vadu ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., která činí rozhodnutí správního orgánu I. stupně nezákonným a tím i napadené rozhodnutí žalovaného, neboť toto rozhodnutí jako správné potvrdil.
45. V souvislosti s tím soud ještě konstatuje, že žalobce dále výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyčítal, že neobsahuje bližší určení místa spáchání správního deliktu. Soud musí na tomto místě přisvědčit žalobci, že vymezení místa skutku v rozhodnutí správního orgánu I. stupně nemůže obstát tak, jako obstálo vymezení místa spáchání skutku uvedeného ve výzvě podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť tím, že ve výroku rozhodnutí nejsou uvedena příslušná zákonná ustanovení, není ani místo spáchání předmětného skutku dostatečně specifikováno (co do právního režimu, který tam platil) tak, jak je to nezbytné [opět na rozdíl od výzvy podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, která ve svém výroku obsahovala odkaz na ustanovení § 27 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu a ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu].
46. K námitce neuvedení odkazu na ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ve výroku rozhodnutí však odkazuje zdejší soud na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 4. 2018, č. j. 73 A 45/2017-71, který se s totožnou žalobní námitkou přesvědčivě a správně vypořádal konstatováním, že ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty právnické osobě přihlídnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Promítnutí těchto povinností je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, respektive odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši, neboť se týká kritérií pro úvahy správního orgánu

o sankci, nikoliv výroku. Vypuštění odkazu na toto ustanovení tak samo o sobě nezakládá nezákonnost rozhodnutí o sankci.

47. K námitce neuvedení přesného odkazu na ustanovení obsahující výměru sankce, tedy na § 125f odst. 3 ve spojení s § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, pak soud uvádí, že v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že pokuta byla uložena podle ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu a pro určení její výše se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích přestupek vykazuje. V obou napadených rozhodnutích bylo opakovaně odkazováno na porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazujících znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a prvostupňové rozhodnutí zmínilo i to, že u tohoto přestupku je určeno ustanovením § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu rozmezí výměry pokuty od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně navíc uvedl, že při stanovení sankce bylo přihlédnuto k závažnosti jednání a k tomu, že nedošlo k žádné škodě, a byla uložena sankce při spodní hranici zákonné sazby, konstatuje soud, že vyměření pokuty bylo stanoveno přezkoumatelným a zákonným způsobem, obzvláště pokud žalobci ani nemohla být v zákonem stanoveném rozmezí nižší pokuta stanovena.
48. Důvodná není ani námitka žalobce, že se žalovaný nevypořádal řádně s jeho vyjádřením ze dne 24. 6. 2015 a v něm obsaženým návrhem na provedení důkazů.
49. Podle § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu se vydáním rozhodnutí rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: „Vypraveno dne:“.
50. Vzhledem k tomu, že nelze jednoznačně určit, zda bylo vyjádření žalobce správnímu orgánu I. stupně doručeno před tím, než bylo dané rozhodnutí vydáno (resp. v případě relevance přiložené doručenky se jeví, že podle výše citovaného zákonného ustanovení bylo vypraveno až po obdržení vyjádření žalobce), měl se jím správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí zabývat, přestože přišlo až poté, co bylo dané rozhodnutí vypracováno příslušnou pověřenou osobou. Žalobce ve svém vyjádření mimo jiné navrhoval důkaz výsledkem zasahujících strážníků Městské policie K. a ohledáním místa. Jestliže tak správní orgán I. stupně neučinil, mohl tuto vadu řízení napravit žalovaný v rámci odvolacího řízení. Žalovaný v napadeném rozhodnutí přitom na vyjádření žalobce reagoval, byť ne zcela přilehavě, je však pravdou, že se na straně 4 ve čtvrtém odstavci implicitně vypořádal s návrhy žalobce na doplnění dokazování. Žalovaný totiž (být zcela obecně) vyslovil jednoznačný závěr, že protiprávní jednání žalobce bylo dostatečně a nepochybně prokázáno již důkazy zajištěnými orgány Městské policie K. a provedenými správním orgánem I. stupně a že důkazní materiál je dostatečný a přesvědčivý. Z tohoto závěru nutně plyne, že žalovaný se znalostí obsahu vyjádření žalobce ze dne 24. 6. 2015 dospěl k závěru, že veškeré dále navrhované důkazy jsou nadbytečné, neboť skutkový stav je již dostatečnou měrou prokázán důkazními prostředky založenými již ve spise. Soud tento závěr sdílí, a proto nemůže přisvědčit tomuto žalobnímu bodu.
51. Soud nicméně v souhrnu dospěl k závěru, že podaná žaloba je z části důvodná, a proto mu nezbyvalo než napadené rozhodnutí jako nezákonné postupem podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný v dalším řízení (dospěje-li opět k závěru, že se žalobce správního deliktu dopustil) musí především doplnit výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, aby obsahoval odkaz na všechna ustanovení, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu, popř. aby obsahoval též zcela konkrétní skutkovou větu, z níž bude patrné, jakého jednání se žalobce dopustil, resp. přesněji jakému protiprávnímu jednání v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezabránil. Dále bude vhodné, aby se žalovaný výslovně a konkrétně vypořádal s důkazními návrhy žalobce a tvrzeními uplatněnými v jeho vyjádření ze dne 24. 6. 2015. Být v dané části napadené rozhodnutí

(hraničně) obstálo, řádné a přiléhavé odůvodnění odvolacího rozhodnutí by mělo být v zájmu jeho přesvědčivosti standardem.

52. Závěrem soud k vyjádřenému nesouhlasu žalobce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrhu na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci konstatuje, že se ztotožňuje s názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v jeho usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145. Nejvyšší správní soud zde uvedl, že „*zveřejňování a anonymizace rozhodnutí zdejšího soudu se řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1.1.2012. Podle odst. 1 písm. a/ citovaného ustanovení anonymizaci podléhá u fyzických osob jméno, příjmení, bydliště, datum narození, rodné číslo, citlivé údaje podle zák. č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jakož i veškeré další údaje, podle nichž by bylo fyzickou osobu možno identifikovat. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Ve vztahu k zveřejnění údajů o advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného ustanovení, podle kterého anonymizaci zejména nepodléhají: b/ údaje o právnických osobách soukromého nebo veřejného práva; jména a příjmení členů jejich statutárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující se k těmto osobám), d/ jména a příjmení zástupců účastníků řízení a zástupců osob zúčastněných na řízení, vyjma jmen a příjmení zákonných zástupců a obecných zmocněnců, e/ jména a příjmení advokátů, státních zástupců, notářů, soudních exekutorů, znalců, tlumočnicků a daňových poradců, nejsou-li účastníky řízení.*“ Dále Nejvyšší správní soud odkázal na svůj rozsudek ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012-29 (který se sice týkal poskytování informací, nicméně argumenty v něm vyslovené lze přiměřeně použít), kde uvedl, že „*jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupování klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce a nebo Mgr. V. V. Pokud se Mgr. V. V. cítí být „sekundárně viktimizován“, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení.*“

53. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, který byl v řízení úspěšný, má právo na náhradu nákladů řízení, a to v celkové částce 9 800 Kč. Náhrada nákladů řízení představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náhradu nákladů právního zastoupení jeho právního zástupce. Náhrada nákladů právního zastoupení je tvořena mimosmluvní odměnou za dva úkony právní služby po 3 100 Kč (příprava a převzetí zastoupení a sepsání žaloby) podle ustanovení § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), tj. v celkové částce 6 200 Kč (2 úkony x 3 100 Kč), k čemuž je dále třeba přičíst dva režijní paušály po 300 Kč jako náhradu hotových výdajů zástupce podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu, tj. částku 600 Kč. Náklady právního zastoupení tak činily celkem částku 6 800 Kč.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na

sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 8. března 2019

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu